

POSLEDNÍ TVŮRCE

VLAĎKA DOBEŠOVÁ

*A hlas se ozve
znovu: „Isi jediný
živý člověk. Planeta
není.“*

ISBN 978-80-88377-00-9

POSLEDNÍ TVŮRCE

Vláška Dobešová

© Nakladatelství Dobešová Vladimíra

Markova 239, Stěžery

Vydáno v roce 2020

www.ndv.kvalitne.cz

ISBN 978-80-88377-00-9

Kniha je věnována

Evě Meyer

za její podporu, nadšení a inspiraci.

OBSAH:

KNIHA I.

Kapitoly: Vyzvání; Mezi Nebem a Zemí; Budiž Země; Ať Zemi zaplní rostlinstvo; Mezi dimenzemi; Ošizený vesmír; Kratičké navštívení; Sen od Čtvrtého; Proč já?

KNIHA II.

Kapitoly: Co potřebuje člověk; Pět bodů lásky; Nadešel čas; Panenky a panáčkové; Probuzení; Jména; Jsme pár; Na jedné z tiskových konferencí; Veliká voda; Povolání Milého; V dimenzi Rozumu; Rozptýlené pochyby; Jak mohou žít jen tak...

KNIHA III.

Kapitoly: Rozum a touha; Na Zemi se dostal strach; Příběh o orlovi; Porušení nepsaného pravidla; Země Prvního; Totální anarchie

KNIHA IV.

Kapitoly: Překvapení; Rose; Vzpouora ve třetí dimenzi; Láska nemá protipól; Slabé místo; Podivné setkání; Kukačka už zakukala; Teleport Šestého; Mořská pěna; Emoce stranou; Zavedení nového řádu; Země Lásky

KNIHA I.

- I. Vyzvání
- II. Mezi Nebem a Zemí
- III. Budiž Země
- IV. Ať Zemi zaplní rostlinstvo
- V. Mezi dimenzemi
- VI. Ošizený vesmír
- VII. Kratičké navštívení
- VIII. Sen od Čtvrtého
- IX. Proč já?

Knih I., kapitola I.

Vyzvání

„Vstávej, Paule!“

„Nespím. Čekám, až bude den.“

„Nebude den, Paule, vstaň.“

„Nebude den? Proč?“

Paul čekal na odpověď, ale bylo ticho. Hlas, který k němu před chvílí mluvil, mlčel.

„Proč nebude den? Co je to za řeči?“

Zavřel oči. „Je to jen sen,“ pomyslel si.

„Ne, Paule, není to sen,“ ozval se hlas znovu. „Nebude den, dokud ho nevytvoříš.“

„Cože? Já?“

„Ano, ty.“

Paulem projel podivný chlad.

„Kdo jsi?“

Ticho.

„Ty jsi... smrt?“ zeptal se Paul.

„Ne.“

„Pak já... já už jsem mrtvý?“ zeptal se znovu.

„Jsi jediný živý člověk.“

„Já jsem jediný živý člověk? A co je s ostatními?“

„Přijde čas, dozvíš se to.“

„Tak znovu,“ ujišťuje se Paul. „Jsem jediný živý člověk na planetě, to mi chceš říct?“ Paulovi se sevřelo hrdlo. Znovu zavírá oči. „To je ale zlá noční můra,“ pomyslí si.

A hlas se ozve znovu: „Jsi jediný živý člověk. Planeta není.“

Paul se rázem probal. Posadil se. Sahá vedle sebe, ale ruka se mu propadla. Tam, kde čekal lůžko, je prázdnota. Vstal. Chodí, ale pod nohama zem necítí. Klekl si. Sahá kolem sebe, nenahmatá nic. Jeho ruce máchají prázdnotou.

Je ticho.

Dlouho je ticho.

Konečně se Paul trochu usebral.

„Co mám dělat?“ zeptal se.

Ale hlas k němu už nepromluvil.

Paul seděl dlouho. Seděl a nedělal nic. Čekal. Na co? Až se život zase vrátí zpátky. Do běžného, všedního dne. Do toho nejvšednějšího, nejnudnějšího dne. Vzpomínal, jak sedával za svým stolem, hodiny tikají, práce se kupí. Papíry, stohy papírů, nesmyslných papírů plných nesmyslných smluv. Všechny projít, zkontrolovat, odeslat, přijmout nové. A druhý den zas. Kolikrát si říkal, že takový život nemá smysl. A měl? Snad opravdu neměl.

Ale byly tu i jiné věci. Šumění moře, zpěv ptáků, úsměv ženy. Vůně ženy. Rose. Miloval ji. Bože, jak moc ji miloval. I potom, co ho opustila, co mu odešla s jiným. Má takový život smysl? Ptával se tenkrát často. Teď vidí, že měl. Jaký? Samotný fakt, že žiješ, má smysl. Jak žiješ, to je tvoje věc. Sám dáváš svému životu smysl.

Poslední myšlenka ho zarazila.

Přemýšlel.

‘Já. Já, který jsem neuměl dát smysl ani svému vlastnímu životu, mám teď vytvářet svět nový? A co se vlastně stalo s tím starým? Jistě. Konflikty, války, chamtivost. Planeta na pokraji zničení. Oceány plné plastu, mrtvé ryby, vyrabovaná zem, vyhlodaná, vytěžená. Zlato, rudy, ropa a kdoví co ještě. Atmosféra děravá. Peníze a moc Zemi zničily. Co jiného. Ale jak? Opravdu kromě mě nikdo nepřežil?’ chtěl se zeptat, ale ústa neotevřel.

Sám si odpověděl. ‘Nikdo. Ani ti, co Zemi ničili a rabovali nejvíc. Ani ti, co měli pro všechny případy vybudovaná celá města pod zemí. Nic jim to nebylo platné. Není Země, nemůže být nic ani pod ní.’

Je slabý. Zmáhá ho spánek. Uklidňující, blahodárny spánek. Spánek, ze kterého se, jak doufá, neprobudí.

‘Bude to tak nejlepší,’ pomyslí si. ‘Já nejsem nic. Na mě se nečeká. Hloupá náhoda mě nechala jako posledního přežít. Nevybrali jste si správně,’ usměje se a znavený, ale smířený, upadá do hlubokého spánku.

Knihy I., kapitola II.

Mezi Nebem a Zemí

Bylo jich už osm. Osm takových Paulů. Osm posledních přeživších předchozí katastrofy planety Země. Osm tvůrců, kteří – tak jako Paul – byli vyzváni, aby svět na Zemi přivedli znovu k životu. Znovu jej stvořili. Zatím byl pokaždé zničen.

Teď právě se scházejí, protože byli osloveni.

Přišli.

„Mohu vás o to žádat?“ zeptal se ten, co je sezval.

„Jste připraveni,“ promluvil První.

„Já, vím, vím. Přesto máte možnost volby,“ řekl On.

Tentokrát promluvil Čtvrtý: „Zde, tváří tvář Tobě, v Jednotě s Tebou, všechno víme. Vše je zřejmé a my víme, co máme činit. Zde jsou otázky zbytečné.“

Všichni se zasmáli.

„Tak, tak,“ řekl První. „Zeptej se nás znovu o pár pater níž.“

Objal je. „Budu se vás ptát. Vždy zas a znovu.“

„Nu, jděte, je čas,“ řekl nakonec.

Z nejvyššího „patra“, stručně řečeno z Nebe, blíže řečeno z Bytí v Blaženosti, nekonečné Lásce, Jednotě s Bohem a se vším tvorstvem, sestoupilo našich osm tvůrců o patro níž, jak už trefně vystihl První.

Říkejme tomu pátá dimenze. A pojmenujme ji Naplnění. Je to nádherné místo. Přej si, co chceš, vše je k mání. Je to sféra splněných přání, vospělá dimenze. Jednota všeho se vším je ještě velmi silná. Jen Budoucnost se z ní vyčleňuje. Zde zůstal Sedmý tvůrce. Je schopen sledovat Paulovy myšlenky a bude plnit jeho přání.

Ostatní se zatím odebrali o další patro níž, do sféry Duchovna. Zde zůstal Čtvrtý a my už ho známe. Z Duchovní dimenze k nám totiž mohou dolehnout hlasy. Také sny odtud přicházejí. Byl to tedy právě Čtvrtý, kdo navázal kontakt s Paulem.

A jak to v té dimenzi vypadá jinak? Bytosti jsou od sebe více vzdáleny, více se vyčlenily z Jednoty. Hlas už zde potřebují, aby spolu mohly komunikovat.

Ale nebudeme zdržovat. Jsme ve třetí dimenzi. Vidíme před sebou tu nejnádernější přírodu. Čistou, prosycenou vůněmi, divokou, a přece v harmonii. Všechno rostlinstvo i živočichové, přírodní úkazy, skály, louky, jezera, všechna nádhera, co si snad ani nedokážeme představit, je zde. Znáte dinosaury? I ti tu jsou. Ty kdysi vytvořil Druhý

tvůrce a právě toho zde, v dimenzi Přírody, zanecháme. I ten má za úkol být Paulovi nápomocen. Vytvoří s ním novou faunu i flóru.

Jaká bude?

To v tuto chvíli neví z tvůrců ani jeden.

A zbyly nám ještě dvě dimenze.

Ve sféře Umění zanecháme Pátého. Bude Paulovi a bytostem na Zemi, vytvoří-li Paul nějaké, posílat Múzy. Inspiraci pro hudbu a zpěv, tanec, malování, snad i pro herectví, vyprávění... Zkrátka umění.

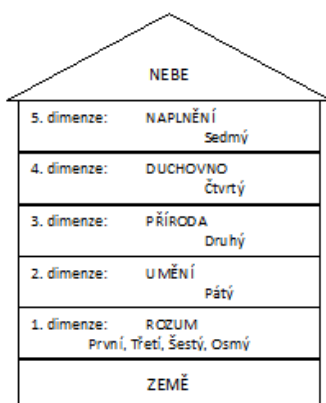
A sestupujeme do první dimenze, do sféry Rozumu. Najdeme tu nejrůznější myslitele, objevitele, vědce, vynálezce. Bytosti v této dimenzi jsou od sebe už velmi, velmi vzdáleny. Je to však nejen Rozumová, ale i rozumná dimenze. Vynálezy bytostem slouží, nejsou zneužívány. Ego, které bytosti obestírá, se zde neprojevuje touhou ničit, ba dokonce ani závistí. Hádavostí ano. Pravda jednoho totiž nebývá pravdou pro druhého. Každý má tu svoji a snaží se o ní ty druhé přesvědčit.

K tomu, abyste mohli vyrábět a tvořit, není potřeba peněz ani surovin. Je to čistá projekce myšlení. Stačí si vše do detailu promyslet a představit. Myšlenka se zhmotní. Většina bytostí si vezme do hlavy nějaký nápad a začne jej uskutečňovat. Pořád něco vylepšuje, zdokonaluje, žije svým dílem a pro ně.

V tomto světě Rozumu zanecháme zbylé čtyři tvůrce. Prvního, Třetího, Šestáho a Osmého. Přestože sem všichni čtyři sestoupili ze sféry nejvyšší, z Nebe, má na ně dimenze Rozumu vliv. Zapomenou na Jednotu, oddělí se jeden od druhého, uzavřou se před sebou navzájem.

Zanecháváme tady hned čtyři tvůrce, protože právě dimenze Rozumu byla dosud vždy pro Zemi využívána nejvíc.

A – podívejme. Ti čtyři se hned dali do práce. Posílají nám obrázek poschoďového domu, pro snazší pochopení toho *záhadného* mezi Nebem a Zemí, pro lepší názornost toho, co bylo popsáno výše.

Necháme teď všechny tvůrce v jejich dimenzích a vrátíme se zpátky na Zem. Tedy – za Paulem. V tomto okamžiku, jak víme, nemá Paul vůbec pevnou půdu pod nohama. A ještě něco – nezapomínejme, že my o tvůrcích víme, ale Paul sám o nich zatím nemá ani potuchy.

Knihy I., kapitola III.

Budiž Země

Probudil se.

A znovu usnout už nedokázal.

‘Dobrá. Budu tedy tvořit,‘ pomyslel si.

Už o tom přemýšlel. Znal samozřejmě Genesis, první knihu Bible. Rozhodl se postupovat stejně.

Vstal, roztáhl ruce a zvolal: „Budiž světlo! A příjemné teplo.“

V tu chvíli temnota zmizela.

Bylo světlo a teplo.

‘Teď bych měl den odpočívat,‘ přemýšlí Paul.

Náhle ho ale napadlo, že nevytvořil tmou. Nevytvořil den a noc, nevytvořil hvězdy, Slunce ani vesmír.

„Neumím vytvořit vesmír,“ řekl. „Nevím, jak funguje. Nikdy jsem si neuměl představit ani jeho nekonečnost. Je to nad moje chápání. I sluneční soustavu bych mohl pokazit. Nevím, jak mají být od sebe planety vzdáleny, po jakých elipsách se pohybují.“

Poslouchal, jestli se ozve hlas a odpoví mu.

Nic.

„Když to vytvořím špatně, planety se srazí...“

Poslouchal, nic.

„Zemi bude pořád hrozit katastrofa...“

Znovu se zaposlouchal, znovu nic.

„Když bude Slunce daleko, bude na Zemi zima. Když bude blízko, spálí ji...“

Zase nic.

‘Dobře,‘ řekl si tedy. ‘Nebudu na to myslet. Vytvořím prostě Zemi.’

Opět se rozkročil, roztáhl ruce a řekl: „Budiž Země.“

V tu chvíli už měl pod nohama zemi. Suchou, zvrásněnou zemi. Sáhl si na rty. Byly stejně suché a rozryté jako půda všude kolem. Začal se dusit.

Vzpomínal, co stálo v Bibli: Bůh oddělil vody.

„Ale tady nejsou žádné vody?!“ zvolal.

Opět mu nikdo neodpověděl.

Paul se dusil čím dál víc.

Z posledních sil zašeptal: „Bože, dej Zemi vodu. Dej jí vláhu a čerstvý vzduch.“

Ucítil vodu. Lechtala ho na nohou, mazlila se s ním. Ulevilo se mu. Klekl si a pil. Nabíral vodu do dlaní, poléval se jí, lehal si do ní, cákal kolem sebe, jako když byl malý capart.

Pak ale zjistil, že voda pořád stoupá. Už neleží, neklečí, už stojí, a přece mu voda sahá po prsa.

„A odděl, Bože, odděl pevninu od vod,“ řekl.

Voda kolem Paula ustoupila, rozproudila se malým potůčkem, zurčela veselými vlnkami někam dál. Paul věděl, že je to dobré.

Vyčerpáním usnul.

Knihy I., kapitola IV.

Ať Zemi zaplní rostlinstvo

Když se probudil, začínal chápat, že vše, co se stalo, je realita. Leží na zemi, úplně prázdné, holé zemi. Ticho ruší jen šplouchání vlnek v potůčku. Leží a přemýšlí. Vytvořil světlo a teplo. O vodu už ale žádal Boha. Přesně si vybavuje, jak říkal: „Bože, dej Zemi vodu.“

‘Bůh tedy je. A slyší mě,’ uvažuje Paul. ‘Mluvil se mnou. Byl to on, kdo se mnou mluvil.’

Paul si klekl na kolena, sepnul ruce k modlitbě.

„Bože, promluv ke mně znovu, prosím. Nevím, co mám dělat.“

A tu se konečně hlas ozval: „Paule, nemluví s tebou Bůh. Jsem to já.“

„Kdo... já?“ zeptal se Paul a vstal. Rozhlíží se kolem sebe. „Kdo jsi? Kde jsi? Proč tě nevidím?“

„Říkej mi Čtvrtý.“

„Čtvrtý?“ Paul je tak překvapený, že nečeká na zodpovězení dalších otázek. Otáčí se kolem dokola, napíná zrak. „Je vás tedy víc?“

„Ano.“

„A to nemáš jméno? Říkáte si podle pořadí?“

„Mám jméno, ale není důležité. V jednotě je všechno jedním, všechno vším.“

Paul se přestal rozhlížet. Dívá se už jen jedním směrem. Vzhůru. Má dojem, že hlas k němu doléhá shora.

„V jednotě? Nerozumím ti.“

„Nevadí.“

Usmál se. „Máš pravdu, nevadí. Řekneš mi, prosím, co mám dělat dál?“

„Sám to víš, Paule.“

„Opravdu?“

„Jistě. Nechám tě nyní tvořit. Sedmý den si popovídáme. Vedeš si dobře.“

„Opravdu?“ zeptal se Paul znovu a u srdce ho zahřálo.

Hlas se odmlčel.

Paul přešel k potůčku. Umyl se, napil, posadil se na břehu. Sleduje vlnky, jak poskakují, šplouchají, narážejí na sebe, dovádějí a spěchají dál. Myšlenky mu zatím volně proudí hlavou.

Mohl by všechno vrátit, napadlo ho. Stačilo by říct, aby tu byl zpět ten svět, který znal. Zachytil tu myšlenku, zkoumá ji dál.

‘Neležela by na mě tíha tvůrce, nebyl bych sám,’ vyvozuje z ní a pokračuje. ‘Věděl bych už, jak svět skončí. Mohl bych tomu zabránit.’ Zarazí se. ‘Mohl?’ zapochybuje. ‘Poslouchal by mě někdo? Věřili by mi? Změnilo by se něco tím, že bych mohl lidi varovat?’

Zaposlouchá se, čeká, zda se ozve hlas.

Neozval se.

Paul volně navazuje sám: ‘Nezměnilo by se nic. Znovu bych tu nakonec tak seděl a přemýšlel, co dál.’

Myšlenku tedy pustí a nechá proudit jiné. Jako tu vodu v potůčku. Sleduje vlnky, poslouchá je a najednou ví, co má dělat.

Vstane.

Rozhlédne se kolem sebe, zvedne ruce do výšky a říká: „Ať Zemi zaplní rostliny. Květiny a stromy, keře.“

Zavře oči. Druhý tvůrce mu zatím prostřednictvím Čtvrtého promítá obrazy, které Paul vidí, i když má oči zavřené. Usmívá se a přikyvuje: „Ano, ano, ano, ano.“

Nakonec oči otevře.

A klesne na kolena před tou nádherou.

Hladí trávu, která pokryla zemi, chřípí se mu chvěje, aby obsáhlo bohatost vůní všeho rostlinstva.

Rozpláče se dojetím.

‘Taková krása, takový zázrak, Bože, Bože! A to všechno jsme tu i dříve měli. To všechno už tu bylo. Jen jsme to neviděli. Jak jen jsme mohli nevnímat tu nádheru? Jak?’

Paul vstává a obchází stromy a keře. Nabízejí mu své plody.

Vtom se v něm ozve pragmatik: ‘Aha. Na to musím dát pozor, až budu tvořit dál. Země strádala pod tíhou odpadu. Nesmím dopustit, aby se vyráběl materiál, který se sám nerozloží. Všechny materiály musejí být přírodní. Žádná chemie, žádná průmyslová výroba, nic takového.’

A hned sám začal ohraničovat místo, kam bude odkládat slupky z banánů, pomerančů, kokosových ořechů. Také si zkontroloval, zda plody mají semena. Při tvoření to totiž nezdůraznil. Ale zjistil, že jeho obavy jsou zbytečné.

‘Ó, ty mocná přírodo,’ pomyslel si Paul. ‘Jsi zázrak sama o sobě.’

Druhý se v dimenzi Přírody, když to uslyšel, usmíval a spokojeně přikyvoval.

Paula však mezitím zneklidnila jiná myšlenka. Nemá tmu. Nevytvořil ji. Jemu osobně nevadí věčné světlo, ale co rostliny? Nemá vlastně ani oblohu. Nemá mraky,

atmosféru. Z čeho přijde déšť? Může fungovat příroda i jinak, než jsme zvyklí? Třeba ano, když je vytvořená znovu. Rozhodl se tento problém zatím odložit.

Uvidí se.

Ví, že teď přijdou na řadu živočichové. U rostlin mohl být s výběrem velkorysý. Ale s živočichy je to jiné. Nechce jedovaté hady, žraloky ani zvířata, která se živí požíráním jiných. Jenže to by nesměl vytvořit ani kočky nebo psy. A když udělá všechno tvorstvo býložravým, spase celou širou zeleň a na zemi bude poušť. Co s tím?

Paul doloupal další mandarinku, vychutnává její šťávu, slupky odhodí na nově vybudovaný kompost. Přemýšlí nad živočichy a ruce mu automaticky začnou šátrat kolem sebe. Usměje se tomu nesmyslnému pohybu. Kde by se tady vzala tužka nebo dokonce myš či klávesnice? Nemá ani papír, kam by mohl zaznamenat přesný seznam zvířat, která stvoří.

‘Ne ne,’ říká si Paul. ‘S živočichy to nesmím uspěchat.’

Vydal se na průzkum krajiny. Jde. Tu pohladí list, tu kmen, tu přivoní ke květu. Přitom ale každou chvíli pohlédne směrem ke korunám stromů. To zpěv ptáků mu chybí. Došel až na břeh moře.

Znovu žasne nad tou neskonalou moudrostí. Sám by nikdy nic takového nevymyslel ani nestvořil. Staví na svých zkušenostech a ví, že za ním stojí Bůh.

‘Nebo několik Bohů?’ uvažuje Paul.

‘Ne, Bůh. Čtvrtý přece říkal, že on není Bůh, že je Čtvrtý. Popřel tím existenci Boha?’ přemýšlí dál.

Ale nejsou to myšlenky, které by ho zneklidňovaly. Důležité je vědět, že nad ním, nebo s ním, je nějaká vyšší bytost. A ta bytost že je dobrá.

Jak hezky mu to Čtvrtý řekl – *Vedeš si dobře, Paule.*

‘Kdy mi tohle někdo naposledy řekl?’ zamyslel se Paul. ‘Řekl mi to vlastně vůbec někdy někdo?’

Paula ale dřívější křivdy netrápí. Vždy měl srdce otevřené k pochopení druhých, vždy jim uměl odpustit. Navíc mu bývalý svět připadá čím dál víc jako sen. Jako něco někde v dálce, na co si sice vzpomíná, ale co neprožívá, co se jeho duše nedotýká, co ji netíží.

Stojí na břehu moře, dívá se do dálky, všemi smysly nasává jeho mohutnost. Ale i jeho něžnou, dojemnou hravost, to když se poslední vlnky snaží s každým výdechem té mohutné masy dosáhnout místa, kde stojí. Usměje se a vyhoví jim. Postoupí o krok blíž k moři a nechá si omývat nohy.

Vzpomene si, že by se měl soustředit na svůj budoucí stvořitelský úkol. Zadívá se tedy na moře znovu. Jinýma očima, s jiným úmyslem.

Zavírá oči, zhluboka dýchá. Splývá s mořem.

A najednou ví, co má vytvořit. Vidí z něho vyskakovat delfíny, kosatky, v dálce se na hladinu vynořuje obrovská velryba a vyfukuje gejzír vzduchu. Paul sklání hlavu a s očima stále zavřenýma jde pohledem níž, hlouběji pod hladinu. Vše je dokonalé. Hejny malých pestrobarevných rybiček proplouvají želvy, mečouni, rejnoci. Vidí dokonce i žraloky a chobotnice. A blíže k břehu nádherné korály a mezi nimi mořské koníky a nejrůznější mlže. Cítí tu sílu, tu nádhernou symfonii života.

Procítil to všechno. A pochopil. Matně, zatím jen v obrysech, pojal plán.

Ale ještě je tu souš.

Pevnina a budoucí živočichové na ní.

A Paul je unavený.

Ulehá o kus dál pod palmovým stromořadím.

Usíná.

Knihy I., kapitola V.

Mezi dimenzemi

Druhý, kterého jsme zanechali v dimenzi Přírody, je zatím jak na trní. Vždycky býval netrpělivý a teď se mu to vrátilo. Přechází sem a tam. Tolik by se chtěl s Paulem spojit. Napřímo. Ze své dimenze ale nemůže. Udělá ještě pár kroků, ještě jednu otočku tam, ...zpátky už to nestihl. Rozhodl se. Přechod mezi dimenzemi o jednu úroveň je naštěstí možný. Přešel tedy.

„Sedmý mi poslal obraz Paula na břehu moře. Zachytil jsi to také?“ spustí na Čtvrtého, sotva stane vedle něj. „Viděl jsi to? Co je to zač, ten Paul? Kluk mazaný!“ směje se Druhý od ucha k uchu.

„Vítám tě, Druhý,“ usmívá se i Čtvrtý. „Posaď se u nás.“

„Upřímně řečeno, napadlo mě to také,“ pokračuje Druhý, „když jsem se tak na něj díval, jak si projektuje moře. On se s ním spojil. Jak na to přišel? Je to v nulté dimenzi vůbec možné?“

„Má potenciál, to se musí nechat,“ připustil s úsměvem Čtvrtý.

„Musíš s ním mluvit. Musíš mu s tím plánem pomoci,“ naléhá dál Druhý.

„Nebude mě volat, dokud dílo nedokončí,“ odpověděl Čtvrtý. „Řekl jsem mu, že si promluvíme sedmý den.“

„Den! Tyhle výmysly s časem,“ ulevil si Druhý. A hned dodal: „Počkej – vždyť Paul nevytvořil den! Můžeš s ním mluvit kdykoliv.“

Čtvrtý ani nestačil reagovat, Druhý dál vede svou: „Proč jsem jen já sám nezůstal o úroveň výš? Už bychom spolu tvořili!“

„Možná právě proto,“ usmál se opět Čtvrtý. „Nový svět tvoří Paul, nezapomeň.“

„Ale my mu máme pomáhat,“ řekl Druhý a zaměřil svůj sluch na Zemi. Slyší Paula pravidelně oddychovat. „Ještě spí. Můžeš mu poslat sen!“

Čtvrtý se posadí a mírně hledí na Druhého. Neodpovídá. Jen se dívá.

Druhý se trochu zklidnil. Vliv Duchovní dimenze konečně zafungoval. Je zde blíž Božímú plánu, blíž jednotě, blíž poznání.

„Máš pravdu, Čtvrtý,“ řekl Druhý. „Omlouvám se.“

„Nemusíš se omlouvat, příteli,“ řekl Čtvrtý. „Dobře jsi vycítil genialitu té myšlenky. A naprosto chápu, že chceš Paulovi pomoci ji uskutečnit.“

„Děkuji ti,“ řekl Druhý. „Vím, že jsi na správném místě.“

„Jsem rád, že jsi přišel,“ usmívá se Čtvrtý. „Přijď znovu kdykoliv.“

Objali se a rozloučili.

Čtvrtý zůstal sám.

Také on upřel svůj sluch do nulté dimenze, na Zemi. Paul ještě pořád spí.

‘Ne, nebudu tě rušit, chlapče,’ rozhodl se Čtvrtý. ‘Jen odpočívej, naber síly.’

Místo toho Čtvrtý oslovil své společníky v dimenzi Rozumu.

„Mám pro vás úkol, přátelé,“ řekl.

„Vede si dobře, náš Paul, že?“ řekl Šestý.

„Nemyslím,“ řekl První. „Proč nenechal běžet život postaru? Střídání dne a noci?“

„Má to těžší, než jsme měli my,“ odpověděl Šestý. „Nám Země zůstala. Jen jsme ji obnovovali. Paul ji musel znovu stvořit.“

„No jo, ale ty vody, jak zapomněl usměrnit,“ vmísil se do hovoru Třetí. „Málem měl místo Země vodní svět. To já bych na jeho místě...“

„Ty? Ty raději mlč,“ usadil ho Osmý. „Ty jsi na vodu vždycky málo dbal. Tvůj svět byl samý oheň a kouř. Když ti denně nevybuchla alespoň jedna sopka, byl jsi celý nesvůj. Do dneška jsem ty tvé úmysly nepochopil.“

Čtvrtý se shovívavě usmívá. ‘Jak se na nich ta první dimenze podepsala,’ myslí si. ‘Každý sám za sebe. Vytvořit něco společně už pro ně nebude snadné.’

„Přátelé,“ řekl znovu Čtvrtý. „Paul si dobře uvědomuje, že naposledy Země zanikla kvůli technice. Průmyslu. Výrobě. Díval se do moře a pojal myšlenku, že všechny výrobky, co na Zemi naposledy byly, jsou vlastně napodobeninou přírody. Tlama mečouna jako pila, rejnok jako elektrická energie, velryba jako loď či ponorka, chobotnice jako ruka jeřábu, delfíní dorozumívání jako přenos informace na dálku...“

„Proč nejde cestou telepatie? Síly myšlenky? Jeřáb ani pilu by nepotřeboval,“ zeptal se Šestý.

„Tvoří svět takový, jaký může. Vychází ze svých vlastních zkušenosti a možností. Nemáme mu radit, co má dělat. Máme mu pomáhat uskutečňovat jeho představy.“

„Na tom, že lidské výrobky byly odkoukané z přírody, není přece nic objevného,“ poznamenal Osmý.

„Jaký je tedy náš úkol?“ zeptal se První.

„Sedmý si přeje, aby byli všichni tvůrci informováni o dění na Zemi. Pověřuje vás, abyste vytvořili přístroj, který umožní přenos zvuku a obrazu ze Země do vaší dimenze a také do druhé a třetí, abyste nebyli odkázáni na raporty a hlášení ode mne či od něho.“

„Dle rozkazu,“ řekl Třetí.

„A ještě něco,“ podotkl Čtvrtý. „Vím, přátelé, že v dimenzi, do které jste byli tentokrát přiděleni vy, není lehké spolupracovat. Je pro vás nyní těžké vzpomenout si na

stav, kdy jste byli jeden druhým, každý vším. Ale je to součást vašeho úkolu. Vaše dílo bude dokonalé jen tehdy, když bude společné.“

Čtvrtý dobře vycítil ten záchvěv nevole mezi přáteli, kteří se nyní už odpoutali jeden od druhého. Každý z nich už je zavřen v ulitě svého vlastního Já, kterou si hýčká a přísně střeží.

„Prosím vás o to,“ řekl jim na rozloučenou.

Promluvil k nim vlastně jen proto, aby jim dal vytvořit společné dílo. Sám byl v první dimenzi už dvakrát a ví dobře, že nebyl-li se svými druhy brzy zaúkolován, odcizili se vzájemně natolik, že už stěží k sobě hledali cesty zpět.

Tuší, že Paulův záměr je jiný, než vyrobit výrobky, aby je pak lidé, vytvoří-li Paul lidi, už dostali hotové a jen jich využívali. Tuší, že Paul nepůjde cestou obnovy technických vymožeností bývalého světa.

‘Je to hloubavá hlavička, ten náš Paul,‘ pomyslí si s uspokojením. ‘Uvidíme, čím nás ještě překvapí.’

Knihy I., kapitola VI.

Ošizený vesmír

Paul už je vzhůru. Leží tam, kde si ustlal, dívá se do korun palm.

‘Nechal jsem oddělit vody od pevniny,‘ přemýšlí. ‘Rostliny vodu potřebují. Jinak uschnou. Slunce je vysuší.’

Zadívá se vzhůru. Nevidí tam nic. Žádné slunce, žádné mraky, žádnou oblohu. Jen světlo od obzoru k obzoru.

‘Jenže to vypadá,‘ uvažuje dál, ‘že jsem žádné Slunce nevytvořil. Vždyť já jsem celý ten vesmír pěkně ošidil.’

Vstal.

Pohládl kůru jedné z palm, opřel se dlaněmi o její kmen.

„Řekni mi, rostlino,“ promluvil na ni, „potřebuješ déšť?“

Paul sleduje palmu pečlivě. Snaží se na ní zachytit sebemenší změnu, ze které by mohl vyčíst odpověď. Palma ani lístkem nepohnula.

‘Jak by také mohla pohnout lístkem,‘ uvědomil si, ‘když mi pořád chybí ta atmosféra. Není déšť, není ani vítr, který by listy palmy rozevlál.’

„Máš dost vody?“ zeptal se jen tak zkusmo znovu.

„Mám,“ odpověděla palma.

Paul zůstal jako omráčený.

„Ty mluvíš?“ užasl.

„Stvořil jsi mě. Chceš-li, abych mluvila, mluvím.“

Paul je radostí bez sebe.

„Ale předtím jsi mi neodpověděla,“ řekl.

„Ne.“

„Proč?“

„Nevím, co je déšť.“

Paul se zasmál. A do uší mu zazněl jeho vlastní smích. Uvědomil si, že s palmou předtím hovořil mlčky. Pokračoval tedy dál mlčky v načatém rozhovoru.

„Odkud bereš vodu?“

„Tvoří se ve mně,“ řekla palma.

„Tvoří se v tobě,“ zamyslel se Paul.

Uvažoval nad tím a zajásal.

„Děkuju ti, palmo, děkuju,“ řekl, objal ji, pohládl a odebral se znovu na břeh moře.

Sedl si do písku.

‘Živočichové tedy také budou mít svůj vlastní zdroj energie, aby nemuseli požírat jeden druhého,’ přemýšlel.

Trápila ho mimo jiné i otázka vyměšování.

‘Je to tak nedůstojné,’ říkal si.

Sám na sobě navíc pozoroval, že přestože pil a jedl ovoce, nevykonal potřebu dosud ani jednou.

‘Vyměšování ale dost možná slouží i k odstraňování škodlivin z těla,’ uvažoval dál.

Tak zoufale se snažil vytvořit dokonalé živočichy, že s jejich stvořením pořád váhal. Nechtěl opomenout jediný detail.

‘Nebudou muset vylučovat škodliviny,’ rozvíjel dál svou představu, ‘když žádné nebudou přijímat. Ani zničení flóry nebude hrozit, když budou konzumovat jen nezbytně nutné množství potravy. Žádné skladování tuku na horší časy, na zimu. Není zima. A nebude. Na Zemi bude jen teplo.’

Začal si jednotlivé body zapisovat prstem do písku:

1. Vlastní zdroj energie
2. Nevyměšovat
3. Býložravci – nezbytně nutné množství potravy, žádné zásoby
4. Žádný boj – žádné obranné mechanismy nejsou potřeba – eliminace jedu
5. Živočichové slouží člověku, člověk jim neubližuje
6. Rozmnožování?
7. Stárání?
8. Smrt?

Paul cítí, že poslední tři body by mohl lépe uchopit, kdyby znal tajemství života a smrti.

Přemýšlí: ‘Nechám-li živočichy plodit mláďata, Země se přeplní. Co s tím? Mohu Zemi učinit nekonečnou, tak jak jsem slyšel v hodinách zeměpisu o vesmíru. Nekonečný vesmír. Nekonečná Země. Nevznikne ale chaos? A co stárnutí? Mám zrušit proces stárnutí?’

‘Zruším-li stárnutí, nezruším tím i jiné vývojové fáze? Vyrostou potom z mláďete dospělý jedinec?’

Paul uvažuje nad tím, že by mládě zůstalo věčným mládětem. Samozřejmě myslí i na děti. Na lidská mláďata. Co je radostí rodičů? Vidět, jak jejich potomek roste, jak se stává samostatným. Z rodičů jsou prarodiče a radují se z vnoučat.

‘Mají to zvířata také tak?’ přemýšlí. ‘Třeba ne. Liška má jeden rok mláďata, naučí je samostatnosti a vyžene z rodné nory. Potuluje-li se potomek poblíž, vrčí na něj, odhání ho, nepozve ho dál. Už je cizí. Není tu vítán. Nora už je určena budoucím mláďatům,

kteřá liška vrhne hned pŕíští rok. Nebo lvi. Samec mladé lvy zabije. V lepším pŕípadě jen vyžene.´

Paul si vzpomene i na včely. Trubci jsou určeni k oplodnění včelí matky, potom je dělnice zabijí. Alespoň to tak slýchával ve škole...

Tu pŕed Paulem vyvstane další problém.

Pŕipíše do písku bod číslo 9: Hmyz.

A ještě bod 10: Paraziti.

´Paraziti na Zemi nebudou,´ rozhoduje se okamžitě. ´K ničemu nejsou. Nebo ano? K rozkládání mrtvých těl?´

A už se mu propojuje souvislost. Paraziti – smrt.

´Jak je to všechno složité,´ myslí si.

V jádru už je ale rozhodnut. Mozaika mu do sebe začíná zapadat.

Odhodlaný však ještě není. Vstoupí do moře. Potřebuje pohyb. Rozptýlení.

Plave.

´Neboj se, moře,´ říká si v duchu. ´Však už brzy budeš mít své ryby a živočichy. Už brzy.´

Paul vystupuje z moře. Jde pískem, otisky jeho nohou zůstávají v něm.

Ohlédne se.

´Není vítr, není déšť,´ napadá ho znovu. ´Nebude-li ani jedno, zůstanou tu mé otisky navždy.´

Odvrátí hlavu.

´Není to dokonalé,´ zamrzí ho.

Cestou se zastaví u svého potůčku. Napije se a dojde až k palmoví.

„Je vše v pořádku, palmo?“ zeptá se Paul své oblíbenkyně. „Nechybí ti nic?“

„Nic, děkuji,“ odpoví palma.

Paul ulehne do trávy jako posledně.

A usíná.

Knihy I., kapitola VII.

Kratičké navštívení

Čtvrtý k sobě povolal Sedmého a Druhého. Druhý přinesl plnou náruč čerstvého ovoce, Sedmý z dimenze Naplnění na křišťálovém podnose křišťálové sklenky a lahodné víno.

Sotva zasedli ke stolu, rozvlnil se prostor vibracemi.

‘Á, tady se hoduje, to se rád přidám,’ ozvalo se.

„Bože, vítáme Tě,“ řekli všichni tři. „Sešli jsme se, abychom se poradili. Abychom se ujistili, že Paulovy myšlenky chápeme jednotně.“

„Tak, tak,“ řekl Bůh.

„Posadíš se s námi?“ zeptal se Druhý.

„Dobře to zkoušíš,“ usmál se Stvořitel a všichni se rozesmáli.

„Zůstanu v této podobě, když dovolíš,“ pokračoval dál. „Součástí Božího plánu, tedy plánu mého, tvého i nás všech, je totiž nejen cíl, ale i cesta. Především cesta, jak sami víte.“

Co znamenají tato slova?

Bůh navštívil naše přátele ve čtvrté dimenzi, ale nezjevil se v plné slávě. Tváří tvář Nejvyššímu, ať jsme v jakékoli dimenzi, totiž není žádných tajemství. Budoucnost by nezůstala zahalena a všichni tři by rázem znali celý Paulův příběh. A to není žádoucí. Vždyť oni sami jsou nyní součástí toho příběhu, vždyť oni sami jej společně s Paulem teprve tvoří.

„Nu, povídejte si, bavte se, jako bych tu nebyl,“ usmál se.

Opět se všichni zasmáli. Kolikrát už tuhle hlášku slyšeli. Vždycky znovu je ale rozveselí.

„Chtěl jsem jen, abyste věděli, že jsem s vámi, synové moji. A že jsem s vámi spokojen. Všechno je, jak má být,“ řekl jim nakonec.

Vibrace zmizely.

Bylo to jen kratičké navštívení, přesto si o mnoho lépe teď naši tři přátelé rozumějí, o mnoho lépe dovedou Paula tam na Zemi pochopit.

Knihy I., kapitola VIII.

Sen od Čtvrtého

Paulovi se zdál sen.

Byl to jeho první sen od doby, co zůstal posledním člověkem. Viděl ve snu stůl se šesti přihrádkami.

Otevřel první.

Byly v ní knihy a papíry, pergameny. Listoval tím vším. Kromě nejrůznějších forem písma obsahovaly spisy i nákresy – pyramidy, studny, zavlažovací systémy. Listoval dál. Objevil anatomická zobrazení člověka, pečlivě si je prohlížel. Potom vzal jiný list. Dívá se na lodě, čluny, ponorky. Otočí list a vidí letadla, rakety, tanky. Zahodil ten list a vzal do ruky jiný. Byla na něm plynová maska. Zubila se na něj a cvakala zuby.

Paul zásuvku rychle zabouchl.

Chvilku zaváhal, než začal otevírat druhou.

Ozvala se hudba. Vycházela zevnitř. Překrásná, blažená hudba. Paul ji nasával celým tělem, celou duší.

Nechal zásuvku otevřenou a pootevřel další.

A uviděl nádhernou přírodu.

Nejroztodivnější ptáky, zvířata, rostliny, hory, skály, lesy, řeky. Vytáhl zásuvku ze stolu a posadil se s ní na zem. Prohlížel si hlavně živočichy. Usmíval se a kýval hlavou.

Pohled mu utkvěl na pavoučkovi, jak kmitá nožkami a šplhá po stonku květiny. Najednou se pavouček zastavil, otočil a spustil se dolů. Po vlákně, které ani nebylo vidět. Chvilku se houpal, pak se znovu přichytil a znovu lezl nahoru. Paula to rozesmálo.

Uviděl motýly a vážky. Uviděl berušky a včely a vosy.

A pak jeho pozornost upoutalo cosi velikého, co se tady objevilo. Nějaký zvláštní brontosaurus.

‘Co ty tu děláš?’ pomyslel si Paul.

Brontosaurus sklonil hlavu na svém dlouhém silném krku až na zem a pak krk vrátil do vodorovné polohy.

„Dobrá, maličký, dobrá,“ usmál se Paul.

Náhle hudbu, která pořád vycházela z druhého šuplíku, přerušilo volání: „Ku ku, ku ku!“

„Ajajaj, holka, co s tebou?“ řekl si Paul.

A pak se probudil.

Pozdravil se s palmou, šel se občerstvit k potůčku. Umyl se a napil.

Cítí se být připravený.

Rozkročí se, zhluboka se nadechne.

Zvedne ruce do výšky a řekne: „Ať Zemi zaplní živočichové. Samec, samička a jejich mláďata. Nebudou umírat. Budou žít věčně. Nebudou se ale ani množit. Ať je jich tolik, kolik Země potřebuje. Všichni ať mají svůj vlastní zdroj energie. Nebudou požírat jeden druhého, budou žít ve vzájemné shodě. Z vegetace budou přijímat jen tolik, kolik je pro ně nezbytně nutné. Až vytvořím člověka, budou mu sloužit. A on jim nebude ubližovat. Nebude žádné násilí. Na Zemi nebudou žádní parazité.“

Paul zavřel oči a stejně jako dříve s rostlinstvem viděl i nyní za zavřenýma očima jednoho živočicha za druhým. Vždy jen souhlasně přikývl hlavou. Přikývl i tehdy, když uviděl kukačku.

V tu chvíli jako by jí nařizoval: „Znáš podmínky!“

Přikývl i na žraloka, krokodýla, hady a všechny masožravce.

„Bývali jste takoví,“ promlouval k nim v myšlenkách. „Dnes už jste jiní. Mírní, přátelští. Máte svůj vlastní zdroj energie. Nikdo vás neohrožuje. Nebude vás ohrožovat ani člověk, slibuji.“

A přikývl nakonec i na to obří stvoření, které viděl ve snu a které se před ním i nyní objevilo. „Budeš to mít těžké,“ řekl mu v myšlenkách. „Nesmíš nikoho zašlápnout. Musíš být opatrný. Rozumíš?“

A tak Paul přikývl i na brontosaura.

‘Je to můj kluk, ten Paul! Šíkula je to,’ zaradoval se o několik dimenzí výše Druhý.

Paul stojí zatím pořád s rukama zdviženýma, s očima zavřenýma.

„A nebudou vyměšovat,“ řekl nakonec.

Poté spustil ruce podél těla.

Oči ještě neotevřel.

Poslouchal.

A uslyšel to, po čem se mu tolik stýskalo, co mu tolik chybělo.

Slyšel zpívat ptáky.

Stál tak dlouho. Vnímal ty zvuky, ten nádherný ptačí zpěv. I cvrčka v trávě uslyšel.

Potom konečně oči otevřel.

Hejna racků létala nad mořem, o hodně výš se vznášeli kormoráni. Ze skalního útesu uviděl vzlétnout orla. Paul učinil pár kroků k moři, ale pak se obrátil zpět.

‘Je čas na průzkum pevniny,’ řekl si.

Vzpomněl si na lva, krále zvířat, a rázem byl na savaně.

Lev mu vyšel vstříc. Za ním kráčela plavným, volným krokem lvice a kolem ní poskakovala mláďata. Lev přišel až k němu a lehl si mu u nohou.

Paul žasl nad nádherou toho majestátního tvora. Díval se mu do očí, hladil mu hřívu a lev spokojeně vrněl. Lvice se Paulovi otřela o nohy, až zavrával. Také ona se chtěla pomazlit. Za chvíli už Paul ležel na zádech a lev i lvice s ním dováděli. Paul se smál i plakal zároveň.

Posadil se.

„Teď, když dovolíte, bych se rád seznámil s vašimi lvíčaty,“ řekl Paul.

Lev i lvice jako na povel zanechali dovádění a ustoupili. Paul zdvihl první mládě a přivinul je do náruče.

„Buď hodný lvíček a dělej radost svým rodičům,“ řekl mu. Potom jej postavil zpátky na zem. Pohládl i zbylá tři mláďata.

Když zvedl hlavu, spatřil přicházet ostatní zvířata.

Zebry a žirafy, slony, gazely, hyeny, nosorožce, antilopy. I ptáci přiletěli, malí zpěváčkové i volavky, čápi a plameňáci.

‘Tak takové to tehdy bylo? Tehdy, na začátku věků, kdy Bůh stvořil ráj?’ myslel si.

Paulovi se samým štěstím točila hlava. Procházel mezi divokou zvěří, nyní krotkou a mírnou.

Jenže toho štěstí bylo příliš mnoho najednou. Tak moc ho zachvátilo, měl pocit, že mu samou láskou pukne srdce. Potřeboval být sám.

V tu chvíli stál znovu pod svou palmou.

Sedl si, lehl a v momentě usnul.

Když se probudil, první, co uviděl, byl malý pavouček. Vznášel se nad Paulem, houpal se na nitce a jako by Paula pozoroval.

„Zdravím tě, neseš mi štěstí?“ usmál se Paul. „Však se dočkáš, mám s tebou své plány, uvidíš.“

Potom Paul vstal a zamířil k potůčku.

Potůček zurčel ještě veseleji než obvykle. Proháněly se v něm malé rybky, na kamenech se vyhřívaly žabky, kolem létali motýli.

Paul zašel na břeh moře. Sedl si do písku a pozoroval dění kolem sebe.

Byl spokojený. Svět, jak jej stvořil, se mu líbil. Cítil se šťastný.

Přesto ho v hloubi srdce trápily pochyby.

Knihy I., kapitola IX.

Proč já?

„Čtvrtý?“ řekl Paul. „Slyšíš mě?“

„Slyším tě, Paule,“ ozval se hlas.

„Děkuji ti, Čtvrtý, že jsi mi odpověděl.“

„Jsem rád, že jsi mě zavola, Paule,“ řekl hlas.

„Víš, Čtvrtý,“ řekl Paul, „nejsem si jistý, jestli jsem udělal správnou věc.“

„Co máš na mysli?“ zeptal se Čtvrtý.

„Myslím tím všechny ty úpravy správného uspořádání. Den a noc, nesmrtelnost zvířat.“

„A nevyměšování,“ zažertoval Čtvrtý, ale hned pokračoval. „Ty jsi tvůrce, Paule. Svět je a bude takový, jaký jej ty stvoříš.“

„To mě právě děsí, Čtvrtý. Ta velká zodpovědnost,“ řekl Paul. „Smím se tě na něco zeptat?“

„Jistěže smíš.“

„Proč jsem byl vybrán na ten úkol právě já? Můj život nebyl ničím výjimečný. Byl jsem obyčejný úředník, nula, zbytečný tvor. Ani ženu jsem neuměl učinit šťastnou... opustila mě.“

„To si o sobě myslíš?“ divil se Čtvrtý. „Abys věděl, všichni jsme z tebe nadšení.“

„Kdo – všichni?“ zeptal se Paul.

„Moment, pěkně postupně. Ještě jsem ti neodpověděl na tvou předchozí otázku,“ řekl Čtvrtý. „Pamatuješ si, jak jednou jeden prezident vydal ultimátum, jak Zemi vyhrožoval zničením, a všichni lidé na celé planetě věděli, že to bude otázka několika hodin?“

Paul přikývl.

„Mnoho lidí se tenkrát uchýlilo do úkrytů,“ pokračoval Čtvrtý. „A mnoho se jich uchýlilo k modlitbě. Většina se modlila sama za sebe – Bože, zachraň mě. Matky se modlily za své děti a rodiny. Děti se modlily za své rodiče a kamarády. Papež se modlil za křesťany. Pop za pravoslavné. Prezidenti za své země. Několik jedinců se modlilo za planetu nebo za všechny lidi. Ale byl jen jeden člověk, jen jeden z několika miliard, který se modlil takto: *Bože, zachraň svoje dílo*. A to jsi byl ty, Paule. ...No, a když potom byla Země opravdu zničená, i když to bylo jindy a jinak, byl jsi vybrán jako její nový tvůrce ty.“

Paul mlčel dost dlouhou chvíli, než se znovu zeptal: „Řekneš mi, Čtvrtý, co se stalo s ostatními? Vím, že jsou mrtví, to už jsi mi říkal, ale kde jsou? V prázdnotě? V nicotě? Nebo v Nebi?“

Nyní si Čtvrtý dal s odpovědí načas. „Měl jsi sen, Paule, že? O stole se zásuvkami.“

„Ano.“

„Víš, měl bys vědět, že kromě světa na Zemi jsou i jiné světy. Jiné dimenze. Dimenze Rozumu, Umění, Přírody. Dimenze Duchovna, dimenze Naplnění. A nakonec ta nejvyšší – to pravé Nebe. Bytí v Blaženosti, v nekonečné Lásce. Sféra, kde jsi v Jednotě s Nejvyšším a se vším tvorstvem.“

„Nahlédl jsem jen do prvních tří zásuvek.“

„Vím.“

„Lidé tedy byli posláni do té spodní? Do dimenze Rozumu?“

Paul ještě teď jasně viděl, jak na něho odtud zacvakala zuby plynová maska a jak šuplík rychle zabouchl.

„Paule, Bůh dává lidem svobodu. Možnost volby. Každý si vybral podle svého. Mnoho jich zatoužilo po Rozumu, mnoho po Přírodě, mnoho po Umění. Několik se rozhodlo pro sféru Duchovna, velká část toužila po Naplnění a byli i tací, kteří se rozhodli pro Nebe.“

Paulovi se ulevilo. „Děkuji ti, Čtvrtý, že jsi mi odhalil toto tajemství.“

„Rádo se stalo, Paule,“ řekl Čtvrtý.

„A... směl bych vědět,“ zeptal se Paul, „kam odešla... Rose?“

„Ale jistě. Rose si vybrala sféru Přírody. Ale ten, se kterým tě opustila, jak ses prve vyjádřil, si zvolil Rozum. Je to všechno, co jsi chtěl vědět?“

Paul byl plný nových dojmů.

Zakýval proto jen hlavou a zašeptal: „Děkuji. Děkuji ti, Čtvrtý.“

Položil se do trávy. Roztáhl ruce, oddával se světlu a teple, vnímal vůně okolního světa, zpěv a šum přírody.

‘Rose,’ myslél si. ‘Vybrala si přírodu. Milovala květiny, pěstovala si na balkóně svůj malý květinový ráj. Muž, se kterým odešla, jí dal větší možnosti. Měl dům se zahradou. Nakonec ani s ním šťastná nebyla, ale ve své zahradě nacházela naplnění,’ vzpomínal. ‘Buď šťastná, Rose. Jsi šťastná, vím. Teď už to vím.’

Paul přemýšlel dál: ‘Co bych si zvolil já?’

Na prsa se mu v tu chvíli snesl motýl. Paul znovu bytostně procítil záchvěv štěstí. Rozhlédl se kolem sebe a ve stavu dokonalého pokoje prodléval dál.

‘Zvolil bych si také přírodu?’ přemýšlel.

Dobře ale věděl, že nejsilnější cit v srdci ucítil, když Čtvrtý hovořil o Nebi. O splynutí všech a všeho do Jednoty s Nejvyšším. Tam by se uchýlil Paul, kdyby jako jiní dostal možnost volby.

Usmál se: „Všem jsi dal možnost volby, Bože, jen mně...“

Nedokončil větu.

Výtka Bohu byla myšlena v žertu. Tak ji chápe Paul a tak ji jistě vzal i Bůh. Paul to cítil.

Vstal a šel, kam ho nohy nesly. Procházel svým světem. Květy se k němu nakláněly, ptáci mu zpívali nad hlavou, sedali si mu na ramena. Zvířata se k němu přidávala a vždy kus cesty zůstávala po jeho boku.

Nebyl schopný na nic myslet. Jen vše vnímal, prožíval. Oddával se samotnému bytí. Cítil dech skal, stromů, mechu, doprovázel ho klidný a mírný tep tvorů, které přivedl na svět. Pomalu přivykal té nesmírné tíze štěstí, kterou měl nést.

Sedmý jde tou cestou s ním. Z jeho sféry je to možné. Prožívá vše s Paulem, aniž by musel být na Zemi. A rozhoduje se pro svůj první dar Paulovi. Dává mu veliké srdce, aby se už Paul pocity štěstí a lásky nemusel zajíkat. Aby je přijímal, aby jím prostoupily, aby je vyzařoval.

Vždyť ho čeká ten největší úkol.

Stvořit člověka.

KNIHA II.

- I. Co potřebuje člověk
- II. Pět bodů lásky
- III. Nadešel čas
- IV. Panenky a panáčkové
- V. Probuzení
- VI. Jména
- VII. Jsme pár
- VIII. Na jedné z tiskových konferencí
- IX. Veliká voda
- X. Povolání milého
- XI. V dimenzi Rozumu
- XII. Rozptýlené pochyby
- XIII. Jak mohou žít jen tak...

Knih II., kapitola I.

Co potřebuje člověk

Paul přemýšlel o lidech. Co k životu potřebují?

Energii, teplo, světlo. To už jim zajistil.

Lásku. O tom přemýšlí.

Co potřebují dál?

Ví, že jim dá svobodu. Myšlení, rozum.

Znovu si vzpomněl na první zásuvku. Je tedy rozum to, co lidi nakonec postaví jednoho proti druhému? Tak moc si přeje vytvořit lidi šťastné. Milující a milované. Harmonickou bytost. Zabráni lidem rozum žít v harmonii?

Paul si myšlenky zapisuje klacíkem do hlíny. Za „Rozum“ připíše otazník a uvažuje dál.

Co ještě potřebují?

Přemýšlí nad tím, jestli potřebují práci.

Domnívá se, že ano. Budou mít potřebu něco dělat, tvořit, když jim dá rozum.

A znovu se mu v mysli vybaví sedm šuplíků. Přemýšlí o dimenzích, jak mu je popisoval Čtvrtý. Dochází k závěru, že lidé potřebují také umění. Hudbu. Snad i divadlo, tanec, četbu, rozptýlení, zábavu.

Přírodu mají.

‘A jakou!’ usměje se Paul.

Je se svým dílem spokojený.

‘Potřebují duchovno, to je důležité,’ myslí si dál. Duchovno si podtrhne.

Další dimenzí, jak ji Čtvrtý popisoval, bylo Naplnění. Splněná přání. Podle všeho tedy lidé potřebují touhu. Kam je ale vede touha? K evoluci, ke změnám, k nespokojenosti s tím, co mají.

Touhu si Paul podtrhne s vykřičníkem.

Nad tím musí ještě popřemýšlet.

Duší se mu však rozlije dokonalý mír, pomyslí-li na sféru poslední. Nebe. Jednotu všech se vším, jednotu se samotným Bohem. Ano, taková Země by byla opravdovým rájem.

„Jenže já nejsem Bůh, mé milé děti,“ řekne si Paul.

A tu si uvědomí, že budoucí lidi nazval svými dětmi. Usměje se tomu, krátce se nad tím zamyslí a nakonec přikývne.

„Ano. Nejsem Bůh, mé milé děti.“

Paul nespěchá. Putuje po svém světě, většinou jen tak, bez cíle.

Jen jednou ho napadlo, že by se měl podívat na lední medvědy. Jak se jim daří? Byli přece zvyklí na oblasti sněhu a ledu, a Paul nic takového na Zemi nemá.

Nebo ano? Vytvořilo se to samo?

Ne.

Ale medvědi nevypadli, že by jim zima chyběla. Ráchali se ve vodě, honili se s tuleni a vozili na kosatkách.

Sotva ho uviděli, spěchali k němu.

Houp!... Houp!... Houp!...

Ten typický houpavý, trochu těžkopádný, vláčný, a přitom tak graciézní běh s rozhoupanou srstí a dopadem jakoby malinko do strany.

První samec, který ze sebe setřepal vodu, ještě než byl Paulovi na dosah, se postavil na zadní a rozevřel náruč.

Paul se v ní rázem ztratil.

Když byl propuštěn, přivítal se i s ostatními.

Tuleni se také vybatolili z vody, ale zůstali na břehu.

Čekali na něho.

A pak se s nimi se všemi Paul potápěl a také on se zapojil do hry na honěnou a také on se proháněl na kosatkách.

Když byli unaveni, schoulil se mezi medvíďaty a brzy usnuli.

A takové zážitky měl pořád. Se všemi tvory.

„Jak je to dobře, že už nežijete ve věčném strachu, kdo vás kdy uloví nebo čím vy sami nakrmíte své mladé,“ říkával si.

A také přesvědčoval sám sebe, že tohle přátelství všech tvorů nemůže člověka nikdy unavit. To ho přece nemůže nikdy přestat bavit?!

Vyšel na vysokou horu.

Pozdravil se tam s kozorožci a kůzlaty, chvílku pobyl se slídivými hraboši, zamával orlům.

A zas na něj přišla „hloubavá“, jak tomu stavu sám říkával. Našel si místo, kde nebude rušen, a své myšlenky znovu zapisuje klackem do hlíny. Přemýšlí nad tím, kam člověka povede jeho rozum. Co bude chtít objevit?

Ví, že ho budou lákat dálky.

Myslel na to už při tvoření živočichů. Chtěl lidem všechno připravit, ale teď zjišťuje, že bude lépe, když si na to přijdou sami.

Ano, budou to jejich vlastní objevy!

Privolají si velrybu, najdou odvahu a vstoupí do ní. A tak jednou první člověk přepluje moře. Nebude muset kácet stromy a stavět lodě.

A tu si uvědomil, jak je dobře, že nemá vítr.

‘Stejně by byla člověku taková loď k ničemu,’ pomyslí si. ‘S takovou by bez větru daleko nedoplul.’

Nechal stvořit také obří motýly, kteří budou lidi přepravovat vzduchem. Jednou se najde jeden první odvážlivec, který na motýla vsedne a poletí. A tím pro lidstvo objeví nový způsob dopravy.

Svého pavoučka vybavil schopností plést sítě a houpačky, které udrží váhu člověka.

„Ano, mí budoucí lidé,“ uzavírá Paul, „to je cesta vašich objevů. Všichni živočichové jsou stvořeni, aby vám sloužili. Hleďte jejich potenciál, objevujte, tvořte! Neničte.“

Paul cítí, že se opět posunul o kus dál.

Našel člověku prostor pro jeho objevování. Alespoň nějaký.

A tu se mu zastesklo po společnosti.

„Čtvrtý?“ oslovil Paul hlas, který už dávno neslyšel.

„Zdravím tě, Paule,“ ozvalo se vzápětí.

„I já tě zdravím, Čtvrtý,“ řekl Paul.

„Povídej, proč mě voláš?“ zeptal se hlas.

„Při našem posledním hovoru, Čtvrtý,“ řekl Paul, „zůstala nezodpovězena jedna otázka. Pamatuješ?“

„Jistě. Ptal ses, kdo jsme my všichni, kdo jsme tebou nadšení.“

„Ano, tak nějak to bylo,“ řekl Paul.

„Bylo to přesně tak,“ usmál se Čtvrtý a pokračoval, „víš, Paule, nejsi první, komu byl svěřen úkol znovu stvořit Zemi.“

„Nebyla zničena poprvé?“

„Ne.“

„Myslel jsem si to. Vy všichni jste tedy předchozí tvůrci?“

„Ano. Jsme to my všichni tvůrci a také On. Nejvyšší.“

„Také On je ze mne nadšený?“ zaradoval se Paul. „Opravdu?“

„To je tvé oblíbené slovo, Paule, vidíš? To tvoje ‘opravdu’,“ směje se Čtvrtý.

„Promiň, to je zvyk ze *‘starého světa’*,“ usmál se i Paul. „Ale jsem rád, že mě na to upozorňuješ. Musím se ho zbavit. Nechci nové lidi učit, že je nějaká pravda a nějaká lež.“

A Paul si opět udělal zápis klacíkem do hlíny.

„Mluvíš se mnou tedy z Nebe?“ zeptal se potom.

„Ne,“ řekl Čtvrtý. „Mluvíím s tebou ze sféry Duchovna. Pouze odtud s tebou mohu mluvit.“

„Jako Duch svatý?“ zeptal se Paul.

„V předchozím světě jste tomu tak říkali,“ připustil Čtvrtý.

Paul se odmlčel.

Přemýšlí, chtěl by se na něco zeptat, už už se nadechuje, ale otázku vždy znovu spolkně.

„Prosím, jen se vyjádři, Paule,“ vyzve ho Čtvrtý.

„Víš, nechci být příliš zvědavý, ale... překvapilo mě, že... že nejsi v Nebi,“ řekl konečně Paul.

Čtvrtý se zasmál. „Myslíš, že jsem si nevybral nejvyšší dimenzi? Samozřejmě že ano. Všichni tvůrci si vybrali Nebe. Ale kvůli tobě jsme sestoupili níž.“

„Kvůli mně? Proč?“ nechápe Paul.

„Jsme tvoji pomocníci, Paule.“

„Nemůžete mi pomáhat z Nebe? Musíte sestoupit?“ pořád nechápe Paul.

„Všichni, kdo jsou v nejvyšší dimenzi, Paule, tvůj příběh znají. Budoucnost je přítomna v Jednotě všeho. Odešli jsme, abychom byli spolu s tebou účastni nového stvoření Země. Každý jsme nyní v jedné dimenzi. Jen ve sféře Rozumu jsou čtyři.“

Paul si rychle spočítal, že jich je osm.

Zaujala ho ale jiná věc.

„Je mi líto, že někteří z tvůrců museli do první dimenze,“ řekl Paul. „Zapomenout na Jednotu, odštěpit se, uzavřít se do sebe.“

Čtvrtý se odmlčel.

Paul cítil, že je to těžké, souhlasné mlčení.

„Víš, Čtvrtý,“ řekl Paul, „mám teď najednou podivný pocit z toho Rozumu. Od té doby, co jsem do té dimenze nahlédl...“

„Není tak hrozná, Paule,“ řekl hlas. „To, jak jsi ji viděl ty, byly tvé představy o technice a rozumu. Ale je to přece jen sféra s vyšším poznáním. To jen na Zemi se vždycky tvoří z nuly. Proto také Zemi někdy říkáme nultá dimenze, víš? V dimenzi Rozumu nejsou vynálezy zneužívány. Tak to tam nechodí. Ony skutečně bytostem slouží.“

„Například?“ zeptal se Paul.

Čtvrtý zaváhal, než odpověděl: „No, jejich hlavní smysl je ten, že uspokojují svého vynálezce. Jsou jeho snem, jeho naplněním.“

„Proč takový vynálezce nejde rovnou do dimenze Naplnění?“

„Ale to on nechce. Pro něj je podstatné, že vynález sám vymyslí a zkonstruuje. Nechce ho dostat jako něco hotového.“

„Rozumím – cesta je cíl, ano?“

Čtvrtý se zaradoval: „Jsi velmi bystrý a vnímavý, Paule. Je to přesně tak, jak říkáš.“

„Čtvrtý?“ zeptal se Paul.

„Ano?“

„Přicházely některé vynálezy na dřívější Zemi odtud, z první dimenze?“

„Někteří hloubaví lidé na Zemi tušili pohyb a vlastní energii informací. Snažili se je přilákat a zachytit. Tak se dostaly na Zemi,“ připustil Čtvrtý. „Ale fungovalo to i obráceně. Spousty vynálezů, které byly stvořeny v první dimenzi, pocházejí z nápadů lidí.“

„Jak je lákali?“

„Dnes už jsme toho napovídali dost, Paule,“ řekl Čtvrtý. „Čím více informací máš i ty sám, tím méně bude nový svět nový. Nerad se s tebou loučím, dobře se mi s tebou povídá, ale pro dnešek dost, ano?“

„Jistě, děkuji ti,“ odpověděl Paul, ale hned se znovu ozval, „Čtvrtý?“

„Ano, Paule?“

„Jak poznám, že už není dnešek?“

Čtvrtý se rozesmál. „Dobrá, dostal jsi mě, Paule. Co bys ještě rád?“

„Vím, že mám změnit téma a také je změním. Řekni mi, prosím – Země tedy zanikla už osmkrát?“ zeptal se.

„Vlastně devětkrát,“ řekl Čtvrtý. „Poprvé ji stvořil Bůh.“

„Bůh něco stvořil a někdo to zničil?“ zděsil se Paul.

„A proč se tomu tak divíš, Paule? Jako bys to sám nevěděl?“ podivil se tentokrát zase Čtvrtý. „Nebo sis snad myslel, že Země vznikla jen tak? Sama od sebe?“

Paul chvilku přemýšlel.

„Ne, máš pravdu,“ odpověděl. „Ale – proč... víš, proč to tedy Bůh neudělal tak, aby... aby... to bylo dokonalé?“

„Nebe je dokonalé, Paule. Zemi Bůh daroval člověku.“

„A člověk dokonalý není,“ řekl Paul.

„Člověk je bytost myslící, tvořící. Člověku dal Bůh svobodu. Jsme jeho děti, Paule, všichni. Jednou třeba lidé dokonalí budou, ale musí to vzejít z nich samotných. Musí tu dokonalost objevit sami v sobě.“

„I vy jste tvořili lidi?“

„Samozřejmě. Vždycky podle předešlého vzoru, i když – po pravdě – s drobnými odchylkami.“

„Jakými?“

„Paule, na tuhle otázku znáš odpověď sám.“

„Myslíš tím barvu pleti? Nebo velikost?“

Paul si vzpomněl, že Bible zmiňuje obří lidi. Ale vzpomněl si také na všechny podoby člověka z hodin dějepisu.

„Nebo myslíš něco jiného – člověk vzpřímený, člověk zručný, rozumný a tak?“

„Každý jsme si k obecným znakům přidali nějaké svoje představy,“ přiznal Čtvrtý.

„Každý z nás na něco navazoval, co chtěl buď udržet, anebo potlačit.“

„Hlavním obecným znakem je svoboda, rozum a vlastní vůle, je to tak?“ zeptal se Paul.

„Přesně tak,“ odpověděl Čtvrtý.

„Můj člověk nebude dokonalý, můj svět také zanikne,“ řekl náhle Paul.

„Proč to říkáš?“ zeptal se Čtvrtý.

„Jsem devátý tvůrce. A já věřím na dvanáctku,“ odpověděl Paul.

„V tom případě asi vytvoříš člověka pověřivého,“ zasmál se Čtvrtý.

Paul se zasmál s ním. „Nu co, budu se snažit, jak nejlépe dovedu, slibuji ti. A to už kvůli vám. Kvůli vám všem.“

„To je správný přístup, Paule, tak se mi líbíš,“ řekl Čtvrtý.

„Ano, Čtvrtý, děkuji ti. Děkuji ti mnohokrát.“

Knih II., kapitola II.

Pět bodů lásky

‘Je ještě plno věcí, co zůstanou lidem k objevům,’ přemýšlí Paul při svém putování. ‘Budou poznávat nová území, moře, hory. Vymyslí matematiku, počítání. Vymyslí písmo nebo nějaký jiný druh zápisu. Budou vymýšlet i pojmenování pro zvířata a rostliny? To je raději naučím sám. Budou mít jeden jazyk, aby si všichni na celém světě rozuměli.’

Paul odešel do skal.

Znovu shrnul své poznatky a zjistil, že chce vyřešit otázku lásky.

Klacíkem do hlíny si píše body:

1. Muž a žena
2. Ostatní lidé
3. Příroda
4. Duchovno
5. Naplnění

Podívá se na zápis a je sám překvapený. Jak se mu poslední tři body dostaly do oblasti lásky?

Tak jedno po druhém.

Paul si pamatuje, že ve *starém světě*, jak si oblíbil říkat, vznikaly mnohé neshody z nevěry a žárlivosti. To obojí bylo způsobeno sexuální chováním. Nejdříve je tedy třeba vyřešit lásku fyzickou. Chvilku si pohrával s myšlenkou, že by lidé žili skutečně svobodně. Nevázané, volné vztahy. Nevěra ani žárlivost by tím pádem de facto neexistovaly. Jenže Paul ví, že lidi nechá plodit. Už se rozhodl, že to, co provedl s živočichy, lidem neudělá. A budou-li mít lidé potomky, není možné, aby děti nevěděly, kdo je jejich otec. Není možné, aby je zbavil rodiny. Tedy – je to možné, ale nechce to tak.

Něco ho napadlo. Bod jedna si tedy odškrtnl jako vyřešený.

Nyní vymyslí plán, jak zajistit, aby se lidé navzájem respektovali, milovali. Co bylo dříve příčinou, že se lidé neměli rádi? Paul na to nemůže přijít.

Zkouší otázku postavit jinak: Proč by se lidé neměli mít rádi? Co by jim mohlo bránit mít rád jeden druhého?

Ani nyní nemůže najít odpověď.

Rozhodne se tedy přejít k dalšímu bodu.

Příroda.

Rozhlédne se kolem sebe.

Ano. V přírodě, lidé, máte vzor.

A tu ho napadne, že dřívější lidé možná necítily lásku jeden k druhému, protože celý svět byl bojem o přežití. Silnější požíral slabšího, samci se prali o samice, samice musely chránit svá mláďata před jejich vlastními zploditeli. Nic takového jeho lidé neuvidí.

Ale chce také, aby lidi měli rádi přírodu, aby ji neničili. Zajistí to dostatečně tím, že budou mít vlastní zdroj energie? Že nebudou muset konzumovat víc, než je nezbytně nutné? Že mají, co potřebují? Že jim příroda slouží?

Snad ano.

Dalším bodem je Duchovno. Chce, aby jeho lidé věděli, že někde mimo Zemi, mimo jejich vlastní svět, jsou bytosti, které je chrání. Které je přijmou, až přijde čas. Myslí na osm tvůrců a na Tvůrce nejvyššího. Stvořitele.

A co myslel tím naplněním?

A – už si vzpomněl.

Když zapisoval tento bod, myslel na Rose. Na svou Rose, která hledala naplnění, ale nenašla je ani u něj, ani u svého příštího muže. Našla je u svých rostlin.

Přemýšlí – možná se už rodíme s tím, kam chceme zamířit po své smrti. Možná nás ta cesta vábí. Je štěstím pro člověka, když se může věnovat tomu, co ho naplňuje. Ale není šťastný, když mu na jeho cestě chybí spřízněná duše, se kterou bude zde i tam.

Uvědomil si už tenkrát, když mluvil se Čtvrtým, že k sobě s Rose nepatřili. Ona to cítila. On ne. On ji miloval.

I tento bod si nakonec Paul odškrtnl.

A šipkou jej spojil s bodem prvním.

- KONEC UKÁZKY -